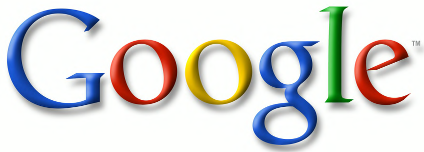

JACOB VAN MAERLANT.

LIERDICHT

DOOR

J. BROUWERS, Z.

SCHOOLOPZIENER TE THIENEN.

THIENEN,

DRUKKERIJ EN BOEKHANDEL VAN HEND. VANHOEBROECK-CORNELIS, BOTERMERKT.

1860.

JACOB VAN MAERLANT.

JACOB VAN MAERLANT.

LIERDICHT

DOOR

J. BROUWERS, Z.

SCHOOLOPZIENER TE THIENEN.

THIENEN,

DRUKKERIJ EN BOEKHANDEL VAN HEND. VANHOEBROECK-CORNELIS, BOTERMERKT.

1860.

JACOB VAN MAERLANT.

Vrij van ziel, en van geen meening slaef.

I.

Vaderland, met glans omblonken
  Van der eeuwen vroegsten tijd,
Gun mij, van vervoering dronken,
Voor uw grootheid neêrgezonken,
  Dat ik u dees zangen wijd'.

Dichtkunst, dael en steun mijn krachten,
  'k Zing den Held van 't Bardenchoor!
Voer, Verbeelding, me op uw schachten
In de middeleeuwsche nachten,
  Daer — dáer rijst zijn gloriespoor.

De Almacht spreekt : « Ontsluit u, deuren
» Van 't verleden! nachtfloers, wijk!
» Dat zich zerk en grafsteen scheuren
» En, versierd met vrijheidskleuren,
» Stijg' hij uit het schimmenrijk! »

En daer zie ik hem omgeven
Door een strael van 's hemels glans;
In zijne oogen gloeit een leven
Door Gods adem aengedreven;
Om zijn slapen blinkt een krans.

Maerlant! grijze, strenge rechter,
Voor wiens blik de domheid vliedt;
Maerlant! vrome zedenvechter,
Die ons aen de waerheid hechter
Aensnoert door uw leerrijk lied.

Heïl u, Stichter mijner sprake,
Wijsgeer, dank en eerbied waerd!
Eenheid, volksmin is uw bake
— Hoe er de adel gal op brake —
Rond den vrijen, vlaemschen haerd.

Dichtkunst, dael en steun mijn krachten,
'k Zing den Held van 't Bardenchoor!
Voer, Verbeelding, me op uw schachten
In de middeleeuwsche nachten,
Daer — dáer rijst zijn gloriespoor.

Vaderland, met glans omblonken
Van der eeuwen vroegsten tijd,
Gun mij, van vervoering dronken,
Voor uw grootheid neêrgezonken,
Dat ik u dees zangen wijd'.

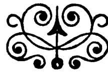
Ja, edel is hij, de aendrift uwer herten,
ô Dichters, uit de sluimering ontwaekt,
Waerin gij nedervielt door bange smerten,
U aengedaen door die u spottend tartten,
Uw naem en afkomst hoonden! — En, hoe blaekt
Uw boezem, nu een Wijzen-Raed laet hooren,
Dat daer 't omwolkt verleden is onthuld,
En eene heldre sterre staet te gloren,
Die uwen roem en grootheid brengt te voren,

En u de ziel met zaligheid vervult.

Ja, grootsch en edel is uw stemme, dichters,
Wanneer gij, strijdend voor de moedertael
En hare rechten, wat een vreemde ook smael',
Uit wreevle spijt, op ijdlen glans en prael,
De Dietsche snaren roert, als volksverlichters,
Als ernst- en kerrenvolle zedestichters!
En onweêrspreeklik is uw woord geveld,
Als 't eigenweerde en eigen deugden geldt,
Den Lande als leeringstelsels toegesproken:
Niets blijft dan voor uw heldren geest verdoken,
Niets dat uw forsche stem
Aen band noch boeien klemm'.

Vliedt, aterlingen, voor den breeden stroom van klanken,
Geweld uit eigen bron, en die, als op een wiel
Van flonkrend vuer, een vloed van laeie liefdespranken
't Verleden inrolt, om 's Lands Dichterheld te danken,
Die 't goede hulde door zyn grootsche mannenziel.
Vliedt voor de toonen, die, met rijke tooverzwieren,

Ontzettend ruischen als de golven van het meir :
't Zijn Belgies barden, die, met harmonij van lieren,
Een heilgen hoogtijd vieren,
Den Vorst der Dietsche Poëzij ter eer.

II.

't Was nacht! — Het middeleeuwsche donker
Hing over Vlaendrens boôm zwart-treurend af;
En uit zijn zwangren schoot, een aeklig graf,
— 't Ontaerde menschdom wis tot straf —
Daer stortte vaek een slingerend geflonker,
Als 't vuer des bliksems, schrikverspreidend rond.
't Was de oorlog, die bedreigend te elken stond,
Als weerelooze lammren, duizendtallen
Door zijnen alvernielingsarm deed vallen;

't Was willekeur van slot en burcht, — daer wild
En strafloos hollend met zijn gruwelschild —
Waerdoor de jonglingschap ellendig, even
Als 't logge vee, ter slachtbank heêngedreven,
Wien reeds de priem des doods door 't herte schiet,
Zich voort zag sleuren; en — schoon, jong en krachtig,
Ook haer verbolgen hert dien druk verstiet,
Toch voor 't geweld des adels bleef onmachtig.

ô, 't Was een sombre nacht!
De burgerkringen, vrij bij name, slopen
Weemoedig-zuchtend weg; want, laeg veracht,
Hield vorst en graef het lichaem hen bevracht
Met schandige ijzren wichten; en, zoo kropen
Ze, onthaefde vrijmans, heel het land ten spot,
Ontferming smeekend, voort van slot tot slot.
En de ambachtsman, hoe dat hij ook te slaven
Stond, door verdrukking en door smaed bemorst,
Kon nauw zijn honger spijzen, — zijnen dorst,
Wier foltring knelt als zweepen, schier niet laven;
En, woelde er in zijn borst een jammerklacht,

Die, ja die zelfs werd in de keel versmacht!
En toch, hoe dreigend ook de rampenkolke
Verbreedde, in zulk een zwarten onheilsnacht,
Geen hinder was zij voor den vlaemschen volke,
Steeds 't kenmerk dragend van zijn moed en kracht,
Om, wars van deze maetschapplike teering,
Te worstlen voor zijn handel en zijn neering.
Helaes! een tijd van roof — een gierge schrok —
Beloerde 't hunkrend en met stuggen wrok,
Wat de arme nog, met weemoedvollen herte,
Voor 't daegliksch brood der aerd heur schoot onttrok.
En, — als van de uitgestane plagen moê,
Look hy allengs, door 't nijpen van de smerte,
Als eene plant verstorven, de oogen toe.

Zoo krimpt, in de afrikaensche woestenije,
De reizer weg door 't blaekren van den brand
Der zonne, die hem machtloos op het zand
Houdt neèrgedoken, en, als een harpije
Besmet van doodend gif, het ingewand

Verzengt; zoo dringt hij, bij dees hertebloeding,
— Een laetste pooging nog ter doodverhoeding —
Zich stuipend voorwaerts, en houdt hand en oog
Verheven naer den rooden hemelboog.
En schoon hem in de verte Oasen lokken
Met hunnen zoelen schaduw en hun koelt',
Vergeefs die hoop, — éen stond slechts, en hij voelt
De veege dood zijn siddrende aêren schokken,
En reddingloos stort hij bedwelmd ter neêr,
En rilt en snikt, maer ziet het licht niet weêr.

En zij, hoe stond ze daer, de Letterkunde,
Zij, zedenspiegel van het volk
En toonbeeld van zijn aert? Zij, tolk
Der ziele, 't edelst wat de Schepper gunde
Aen 't schepsel? — Ach! de opeengepakte wolk
Van ondeugd, in dees domme en teistrende eeuwe,
— Hoe nu het herte nog van meêlij schreeuwe —
Had haer verjaegd uit slot en vorstenwoon,
Waer ze eens, door 't zoet geluid van haren toon,

De jonkvrouw vleide en haer gemael een kroon
Van ridderglorie vlocht. En — arme weeuwe,
Die, wat nog restte van haer vroeger schoon,
Waervoor ze 's vorsten prachtgewaed als loon
Van zijne erkentnis droeg, — thans, uitgeleefde,
Voor 't fletsche beeld van 't scheemrend sterven beefde,
Hoe stond ze daer nu de adel heur verworp?
Ellendig liep ze nog door stad en dorp,
Maer had geen aenzien meer; de losse driften
Van hare Sprekers, zwervers thans, vergiftten
De Vlaemsche Biehal, die de vochten slorp,
Door nijdge wesp- en grillge keverdrommen
Daerin, bij razend-gagglen, gonzend-brommen
Gestort; en, arme! ontzenuwd en ontwricht,
Lag zij daer diep verbasterd van heur plicht.

« ô God! » klonk, in die sombre dagen,
Plots eene wonderstem met smeekend-klagen,
« Verhoê het, God, mijn lijdend herte breekt!
» Er is geen Letterkunde meer, ontsteekt

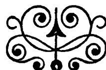
» Gij thans de zielen, zwanger van vernieling,
» Niet door een genster van uwe albezieling?
» Het Dietsche woord, gewetenloos verkracht,
» Ligt overdolven in der eeuwen nacht! »

't Was Belgies maegd! Met nijpend boezemprangen
Bezag ze zuchtend de ongeregeldheid
Van hare lieve Dochter, laf verleid
Door vuige minstrels, wien ze, in lichte zangen,
Heur zilverige stemme leende en — schand!
— Onwillig meêgesleept en overmand —
Zich soms in kringen vond van fransche vleiers:
Een hoop van goochelaers en dierenleiers.

« Waek op! » hervat ze krachtig « breek den band,
» Uwe edele afkomst en uw faem onweerdig;
» Waek op, mijn Dochter, maek u strijdensveerdig!
» De woestaerdij, 't geestdoodend onverstand,
» De zorgloosheid bevochten van den rand
» Des grafs, waer gij, als blinde, tegenstrompelt

» En, onvoorzichtig, vast in nederdompelt.
» Verheevner is uw zending dan het volk,
» Dat rondtast door de zware nevelwolk,
» Die hem omhult, met ijdle hersenschimmen,
» Lichtveerdig, door verbeeldingskracht te omglimmen! »

En, ja, dit krachtig tooverwoord
Is plots door 't hert eens Vlaemschen Bards geboord;
't Is of hij zijne broedren, diep gevallen,
Tot nauwer leven roept, en daer een lied,
Verwondring barend, in het rond laet schallen;
Een lied dat aller herten roert, — want ziet,
Hij scheurt het kleed van zorgeloozen Zanger,
En gaet van doktoralen geestdrift zwanger.

III.

Wie is hij, die, met stouter ziele,
Dáer, op het letterspoor,
Begrippen schept wier gloor
— Hoe ook het donker zwerk van dwaze kennis kriele —
De wijsheid baert in Dietsche tael,
Die schittert als een hemelstrael?
Zijn blikken doen het hert in hellen gloed ontvonken;
Zijn geest, van schrandren ernst en van geleerdheid dronken,
Verheft het harde woord en geeselt het bedrog
Met stalen roê. — Wie is die wonderziele toch?

Spreek, Vlaendren, spreekt gij, grijze wallen
Van Dammes oude vest;
Gij houdt zijne achtbre rest
Verborgen in uw schoot; laet vrij uw loflied schallen,
En tuigt het heel den Lande door
Hoe hij, vóor eeuwen, trad hervoor,
De ontkende deugd en 't recht op hunnen troon herstellend,
En door zijn dondrend lied de boosheid nedervellend;
Hoe, wars van slavernij, met broedermin bezield,
Hij 't vrijheidsvaen ontrolde en stout verheven hield.

't Is Maerlant! 't is die wonderdader,
Die middeleeuwsche zon,
Die rijke, vlaemsche bron,
« Die Vader van de Dietsche Dichters al te gader! »
't Is, Belgenland, uw eigen zoon,
Die uwer tale een glorietroon
Van wijze leeringe en van zuivre zeden stichtte,
En die, door zijn vernuft, den lossen waen ontwrichtte
Van trotsche Vassals, meer bevoorrecht in hun staet
Dan de arme, die slechts God heeft tot zijn toeverlaet.

Hij ziet de kwael van zijnen tijde,
En, ach! zij wringt hem 't hert
Met duldelooze smert:
Éen wenk, — voor vrijheid en verzeedliking ten strijde!
Het is alsof hij in verbond
Met de Almacht in deze ure stond.
Geen eerzucht lokt hem uit, geen ijdel zingenoegen
Is 't wit zijns arrebeids, de strekking van zijn zwoegen;
Nut stichten, nut alleen, om 't diepgezonken volk
Weêr op te tillen uit den zwarten onheilskolk.

Een nieuwe Letterbaen gaet open.
Hij doemt met forscher hand
Den hechten slavenband,
Waerin het volk gekneld, de wangen nat bedropen
Van rouwgen angst, te treuren ligt.
En, waer dat hij het oog op richt
Daer stroomt een vloed van heul en van verzachting neder;
Daer keert, voor 't bange leed, de zoete vreugde weder,
En wijst hij, door den geest van zijne scheppingskracht
Herboren, op een jong en weêr vernieuwd geslacht.

Voorwaer, zijn droom is geestontslaving,
Waervan hij levenslang
Zijn broedren, vrij en vrank,
In eigen tale spreekt; — zijn droom is hertelaving
Te storten in de schorre borst,
Die smachtend naer verkwikking dorst.
En waen en stugge trots der grooten dezer aerde,
En wat al deernisvol den armen laet bezwaerde,
Wat nog de bange mond met killig huivren noemt,
't Wordt door zijn dichterpen met hellevloek gedoemd.

En hoort, daer spreekt hij, droef te moede,
Een krachtig-klagend woord
Dat aller hert doorboort:
« Nu is de een Edelheer en de ander' vrij van bloede,
» Een derde is slaef of Eigenman;
» Waer komen deze namen van?
» En tot den dorper zegt men : foei, vertrek, onwaerde,
» God heeft dij lang beschaemd, du schandvlek van der aerde!
» Den Edelmanne alleen, dien juicht men welkom toe,
» Rampzalig-gruwbre tijd, ge ontsteekt mijn gramme woê. (1)

(1) Maerlants Wapene Martijn gevolgd.

» En toch, wat kwel ik mij de zinnen
» Met wie dij heeft gebaerd —
» Wat met verschil van haerd?
» Genoeg zoo du maer deugd en zeden blijfs beminnen;
» Wat raekt het mij in welken stand,
» Of uit wat vergelegen land
» Een brave vreemdeling naer Vlaendren overkome,
» Zoo, vrij van ziel, en van geen meening slaef, een vrome
» En eedle schoot hem droeg. — En, grooter is zoo 'n man
» Dan de Edelheer hoe deze in 't slaefsch gareel hem spann'! (1)

» Weg met die walsche valsche Sprekers,
» Die heel de maetschappij
» Door boerde en minnarij
» Verwijven, — weg! 't zijn dwaze en looze leugenpreêkers,
» Wier hert slechts voor de zelfzucht brandt;
» 't Zijn vleiers van den Adelstand!
» Want eedler is het werk der dichters : recht en rede,
» Gelijkheid, broederliefde en plichtbesef en zede,
» Dát zij voortaen hun leus, dát zij hun wet, hun eed,
» Opdat geen dwingland meer de vrijheid banden smeed'.» (2)

(1) Maerl. Wap. Mart. gev. — (2) Maerl. Spiegel historiael gev. —

Ja, hekel vrij de volkstirannen,
Die luistren naer een zang
Van dartel rijmgeklank.
Ja, doem den lichten geest van valsche minromannen,
Een giftend, ja een doodend zaed
Van geile weelde en overdaed.
Verga ze, de ikzucht, die, slechts roof en moord bestarend,
Met gulzige oogen loert, alom vernieling barend,
En keert Vorst Wijt het Land, vol gierigheid, den rugge,
Hij beve en deinze voor uw bliksemschicht terugge.

« Op! » klinkt het, « d'Adeldom bestreden,
» Die, uit zijn hecht graniet,
» De vratige oogen schiet
» Op 't laetste penningskijn, aen 's volleks zweet ontgleden;
» Die de armen thans met nepen klemt
» Dat hen het bloed in de aedren stremt.
» Welaen, want zulken, juichend by de droeve smerte
» Van hunne broeders, zijn van adel niet in 't herte:
» 't Zijn duivlen van het goud, 't zijn onverzaedbre giers,
» Al roovend in hun vaert, met joelend moordgetiers. (1)

(1) Maerl. Rijmbijbel en Wap. Mart. gev. —

» En, ja, ook in Uw heilge Wingert,
» ô God! hoe ziet Ge 't aen,
» Nu dáer, langs elke baen,
» Zich 't ruig der dartelheid, het ruig der zonde, slingert;
» Nu, schande! de ongebondenheid
» De zede ontkent, de deugd misleidt;
» En, herders, krank van ziel, hun strengen plicht vergetend,
» Der aerd heur ijdelheên, U tergend, vastgeketend,
» Geene armen meer ten steun, geen droeven meer ten troost,
» Maer wolven zijn van aert, waerbij de hemel bloost. (1)

» Ach! » roept hij, als in heilgen toren:
« De weereld strijkt ten end!
» Wis, de uer komt aengerend
» Waerover Godes Tolk een schrikbaer woord liet hooren;
» Het menschdom mint zijn eigen maer
» En neemt geen deugd noch kennis waer.
» Slechts ijdel zingestreel, vermaek en zelfbehagen
» Is 't wat zijn laffe ziel vermetel blijft bejagen;
» Slechts logen en bedrog, in welken stand of staet,
» Waert als een spooksel rond met schaemteloos verraed! » (2)

(1) Maerl. Der Kerken Clagen gev. — (2) Maerl. Sinte Franciscus gev.

En zoo — zoo stond hij in het duister
Van d'ouden nacht en blonk
Daer als een helle vonk
Van schittrend hemelschoon en glinsterenden luister;
Zoo stond hij daer, zich-zelf bewust,
Te zwoegen en genoot geen rust
Vóor dat hij, door zijn strijd, de lang miskende waerheid
Herop zag dagen in de volste zonneklaerheid;
Vóor dat hij 't onverstand, der tijden zwarte kwael,
Zag wijken door de kracht van Vlaendrens gouden tael.

ô, 'k Voel me in heilge zielsverrukking,
Wanneer 'k verstommend naer
Den wonderarbeid staer
Waermeê hij, trots 't geweld des haets en der verdrukking
Van d'Adel, met een taei geduld,
Zijn lange loopbaen heeft vervuld.
Verdrukking? ja vergeefs mocht ge uwe klauwen scherpen,
Gij kost zijn geest aen geen verslaving onderwerpen!
Al bracht de dweeperij hem voor den rechterstoel,
Hij deed zijn woord gestand en hield zijn vlaemsch gevoel.

Geene ijdelheid in zijne zangen
Bedwelmt het stil gemoed :
Iets wat mij juichen doet
En 't hert aen de aerde onttrekt, voor hooger heilverlangen,
Ontstroomt daer, als een gloeiend vier
Wegspranklend, van zijn tooverlier;
En laef ik me aen dien vloed, uit eigen schoon gewonnen :
« Geschiednis of Natuer! » der volken wijsheidsbronnen,
Gezangen uit een wel van grootsch gevoel gevloeid,
Dan, ja, blijf ik ontroerd aen zijne harp geboeid.

Neen, Poëzij was geen verdichting
Voor Maerlant! neen, zijn doel
Was waerheid en gevoel
Uit zijne ontroerde ziel, tot leering of tot stichting,
Te laten vloeien. Neen, zijn luit,
Een blanke, nieuwgetooide bruid,
Kwam door heur voedend lied, als versche zomerregen,
Met warme groeiingskracht den hemel afgezegen;
En, rijk aen gaven, waer hem de Almacht meê beschonk,
Staen thans zijn vruchten nog heel Dietschland door te pronk.

ô Ja, hij tuigde 't dat hij Vlaming,
Nooit vreemdling is geweest!
En schier zes eeuwen leest
Reeds 't Vlaemsche Land zijn lied, de domheid ter beschaming,
En wijst, in 't loeien van d'orkaen,
Hem met een fiere trotschheid aen.
En hoe 't jaloerschheid ook afgunstig moog belonken,
Zij rooft ons de eere niet dat eens de helle vonken
Zijns arbeids vlogen tot op Welschlands moedergrond,
En dat op Vlaendrens boôm eens zijne wiege stond.

En dan, wat heeft hij in den hove
Der Lettren niet gewrocht?
Wat heeft hij rondgezocht —
Wat heeft hij niet gepluisd, gewroet in spleet en klove,
En door zijn stalen werkingskracht
Op 't Taelgebied te weeg gebracht?
Hij duldt ze niet, de laffe en zenuwlooze woorden,
Die 't lauwe Zuid maer nooit het krachtig Noord behoorden:
Zijn tael, der ziele tolk, betoovrend in zijn zang,
Neen, kent geen valsche plooi: ze is rein van vorm en klank.

Gegroet, diepgrondig Denker! Dichter
En Taelvorst van het Dietsch,
Door 't machtig woord uws lieds.
Gegroet! gij weest ons Land, als wijze maetschapstichter,
Door ware vrijheidsmin de baen
Van geest- en lijfsontslaving aen;
Gij dorst den dwang van Kerk en Adeldom weêrstreven;
Gij hebt een reuzenstrijd begonnen in uw leven :
Het recht van 't arme volk, door d'ijzren boei gekneld,
Naer 't voorschrift van Gods woord, in helder licht gesteld.

IV.

Van Maerlant blijft ons Letterbaken!
Het wuft gemeen moog hem verzaken,
De Gal, door 't zwaddergift der nijd,
Zijn maegdelike reinheid smetten;
Ja, de afgunst moog heur tanden wetten —
Tot eigen schand, tot eigen spijt.

Geen hoon van snoode vreemdelingen,
Geen lage spot van aterlingen,
Geen smaed van nietig volkgedrocht
Is machtig zijnen glans te dooven,
De lauwerkransen hem te ontrooven,
Die roem hem om den schedel vlocht.

Onschendbaer voor het machtloos honen
Van vreemden en ondankbre zonen,
Prijkt hij op Vlaendrens glorieveld,
Waer hij, éer de afgrond basterts braekte,
Éer wangunst zijnen adel laekte,
D'onwrikbren zetel heeft gesteld.

Dáer, met een stralenkrans omblonken,
Door Waerheid en Vernuft geschonken,
Verheft hij 't eeuwentartend hoofd,
Dat boven smaed en afgunst pralend,
Van ongeleende glansen stralend,
Wat zon naest hem ontglimm', verdooft.

Weemoedig en met zachter stralen
Laet hij zijn vaderblikken dalen
Op 't grauw, dat aen zijn voeten woelt,
Wiens logge ziel, in 't slijk begraven,
Gevoelloos voor zijn vadergaven,
Niets edels, niets onstofliks voelt.

Maer wee, wee hem den vuigen bastert,
Wiens addertong zijn tale lastert;
Wee hem! zijn blik wordt bliksemschicht;
Zijn gramme stem bromt als de donder,
Verslindend schiet zijn vuer naer onder
En 't ondier beeft en bukt en zwicht.

De dagvorstin verspreidt heur luister,
En 't roekelooze nevelduister,
Dat nijdig voor haer glansen stijgt,
Verzwindt; — of, bij heur opwaertsroeien,
Verkwist ze een streelend alontgloeien,
Dat rijk bepurperd nederzijgt.

En hij, der wouden trotsche koning,
De steeneik, 't hoofd ter sterrenwooning
Verheffend, met den hechten voet
Door 's aerdrijks ingewanden gravend,
Veracht den worm, die, machtloos slavend,
Rond zijnen stam en wortel wroet.

Zoo, Vlaendren, zag ik hem, uw oude,
Geleerde Dichter, als de troonvorst van den woude,
Zóo, schittrend als der zonne tintelgloed.
Zoo zag ik hem, toen 't puik van tallooze oorlogsdapperen
Verwoed, het vrijheidsvaen liet wapperen,
En Belgies glorie staefde door zijn bloed.

Zoo nog, als, in zijne alontzieling,
'T Verraderlike Zuid, met monsters van vernieling,
Wier rooversklauw ons dierste panden schond,
Ons Tale dreigde; maer, éen wijl! daer was zijn snoodheid,
Als rag verscheurd door Maerlants grootheid,
En zij, ons Letterfaem, bleef ongewond.

En thans — weest fier, mijn taelgezellen,
Beurt fier het hoofd, daer ge u bij Maerlants kroost kunt tellen;
Want ziet hoe thans uw Moedertale glimt;
Hoe zij, door rijkdom en door nieuwe macht omgeven,
Met frisscher moed en jonger leven,
Op gulden wiek naer hooger spheeren klimt.

'k Zie Oost en West haer dankend groeten,
Het muffe Gallenland verkrimpen voor haer voeten,
Als hagelgruis voor 't gloeiend zongestrael;
En voel, voor zooveel glans heurs adeldoms bezweken,
Mijn stem verdoofd, mijn snaren breken,
Bij 't blij gejuich van Maerlants zegeprael.

